

— Τί; τὸν ρώτησε τέταρτος.
 — Τί;... Ἐχομε τὸ παιδί του ἐδῶ πέρα...
 — Καὶ σὰν τῶχομε;
 — Νὰ τὸ βάλωμε στὴ θέσι τοῦ πατέρα του... κριτῆ.
 — Μπρὲ ἀλήθεια! Νὰ τὸ βάλωμε κριτῆ. Ἄν καὶ μικρὸ
 ἀκόμα, θὰ ξέρη νὰ εἰπῆ κάτι, ὡς παιδί τοῦ κριτῆ μας.
 — Σπῦρο! — φώναξε — Σπῦρο! Τί γίνεται ὁ Σπῦρος τοῦ
 κύρ Χρήστου;

Ὁ Σπῦρος δὲν ἀκούονταν, τὸν εἶχε καταβάλει ὁ κόπος
 τοῦ δρόμου, κι' ἄμα ἔφαγε, ἀκούμπησε στὸν τοῖχο κι' ἀπο-
 κοιμήθηκε, ἔχοντας προσκέφαλο τὸ δισάκκι του, στρῶμα
 τῆ βελεντζούλα του καὶ σκέπασμα τὴν κάππα του.

Ἡ πρότασις ν' ἀναθέσουν τὴν κρίσι στὸ παιδί, εἶχε γίνει
 δεχτὴ ἀπ' ὅλη τὴ συνοδεία.

— Ναί, ναί! ἀκούονταν ἀνάμεσα στὶς κουβέντες τους, νὰ
 ξυπνήσωμε τὸ παιδί νὰ τοὺς κρίνη. Εἶνε παιδί τοῦ πατέρα
 του...

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καρβανιοῦ, ὁ Ρόβας, ἀκούοντας ὅτι ἤ-
 θελαν νὰ ξυπνήσουν τὸ παιδί γιὰ νὰ κάμη τὴν κρίσι, καὶ
 παίρνοντας τὸ πρᾶγμα γι' ἀστεῖο, τοὺς εἶπε:

— Τί λόγια, ὦρὲ, εἶν' αὐτὰ πού λέτε; Ἀφήστε τὸ παιδί
 νὰ κοιμηθῆ. Τί ξέρει αὐτό;

— Ὅχι! Ὅχι! φώναξαν πολλοί. Πρέπει νὰ ξυπνήσωμε τὸ
 παιδί.

Δυὸ - τρεῖς ἄρχισαν νὰ ξυπνοῦν τὸ παιδί, πού κοιμῶταν
 βαρειά. Ὑπνος παιδικίσσιος καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ δρό-
 μο. Τοῦ φώναζαν καὶ τὸ τραβοῦσαν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ,
 ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ τὸ ξυπνήσουν. Τέλος τοῦ ἔβαλαν
 ταμπάκο στὴ μύτη κι' ἔτσι φτερνίστηκε καὶ ξύπνησε. Τὸ
 παιδί ἀνοίξε τὰ μάτια του, κύτταξε γύρω - γύρω καὶ τὸ
 πῆρε τὸ παράπονο.

— Γιατί παραπονιέσαι, ὦρὲ; τοῦ εἶπε ὁ Ρόβας.

— Ἐβλεπα στὸν ὕπνο μου, ὅτι ἤμουν
 στὸ σπίτι μου μὲ τὸν πατέρα μου καὶ
 τὰ δέρφια μου... Μάνα δὲν εἶχα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄρχισε νὰ κλαίη.
 — Μπρὲ κριτῆ πού σοῦ τὸν διάλεξαν!
 εἶπε μόνος του ὁ καρβανάρης.

— Ξέρ'ς γιατί σὲ ξυπνήσαμε, Σπῦρο;
 τοῦ εἶπε ἕνας ἀπὸ κείνους πού τὸν ξύ-
 πνησαν.

— Ποῦ νὰ ξέρω, εἶπε ὁ Σπῦρος τρί-
 βοντας τὰ μάτια του.

— Σὲ ξυπνήσαμε γιὰ νὰ μᾶς κάνης
 τὴν κρίσι τῆς φιλονεικίας.

Τὸ παιδί τὸν κύτταξε μὲ στόμα ἀνοι-
 χτό.

— Μπρὲ, τί σᾶς ἔφταιγε τὸ καημένο
 καὶ τοῦ χαλάσατε τ' ὄνειρο, εἶπε ὁ καρ-
 βανάρης.

— Αἶντε, παιδί μου, κρίνε τους, εἶπε
 ὁ γεροντότερος ταξιδιώτης τοῦ καρβανιοῦ. Γνωρίζεις τὴν
 αἰτία. Ἀπ' αὐτοῦ θὰ καταλάβουμε, ἂν θὰ γένης σὰν τὸν
 πατέρα σου.

Τὸ παιδί καλοκάθησε σταυροπόδι κ' εἶπε στοὺς μαλλω-
 μένους μὲ ὕφος ἀληθινοῦ κριτῆ:

— Ἐλάτε ἐδῶ!

Πῆγαν κ' οἱ δυὸ μπροστά του μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

— Ξέρετε ποῦ εἶμεστε; τοὺς ρώτησε σοβαρά.

Ὁ καρβανάρης ἀνοίξε τὰ μάτια του, προσέχοντας ν' ἀ-
 κούση καλύτερα. Οἱ μαλλωμένοι δὲν μιλοῦσαν.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ ποῦ εἶμεστε. Εἶμεστε κακοροϊζικοί, δέ-
 κα μέρες μακρὰ ἀπὸ τὸν τόπο μας· εἶμεστε ξένοι πεντά-
 ξενοι! Δὲ μᾶς γνωρίζει κανένας ἐδῶ γύρα! Ἡ ξενητεία
 μᾶς ἀδερφώνει ὅλους...

Ὁ καρβανάρης ἄρχισε ν' ἀποράη μὲ τὴ νοημοσύνη τοῦ
 μικροῦ κριτῆ καὶ λέγει μέσα του:

«Μπρὲ, τὸ παληόπαιδο! Αὐτὸ εἶνε σοφό!»

— Θέλετε νὰ σᾶς κάνω τὴν κρίσι; τοὺς ρώτησε, σοβαρὰ -
 σοβαρά.

— Θέλομε, τοῦ ἀπελογήθηκαν, κι' ὅσα μᾶς πῆς θ' ἀκο-
 λουθήσωμε. Ἔτσι κάναμε καὶ στὸν πατέρα σου.

— Γιὰ νὰ σᾶς κάνω τὴν κρίσι, πρέπει πρῶτα ν' ἀγκαλια-
 σθῆτε καὶ νὰ φιληθῆτε κ' ὕστερα νὰ σᾶς κρίνω.

Οἱ δυὸ μαλλωμένοι κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον περίλυ-
 ποι, σὰ νὰ ντρέπονταν νὰ κάνουν ἐκεῖνο, πού τοὺς ἔλεγε.

Οἱ ἄλλοι βλέποντας τὸν δισταγμὸ τους, τοὺς φώναζαν:

— Κάνετε, ὦρὲ, ὅπως σᾶς λέγει ὁ κριτῆς! Τί καμαρῶ-
 νετε!

Οἱ μαλλωμένοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν κλαίοντας.

— Πηγαίνετε τώρα! εἶπε τὸ παιδί. Τελείωσε ἡ κρίσι σας!

— Καὶ πῶς τελείωσε; εἶπαν πολλοί. Ὁ ἕνας κρατάει κι'

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τοῦ Ρίχτερ

Ἦσουν ἕνα ὠραῖο παιγνίδι καὶ σ' ἀπόχτησα... Μιὰ
 τρελλὴ ἦσουν χαρὰ καὶ σ' ἔζησα...

Δυὸ μάτια ἦσουν μόνο... δυὸ μάτια ὄνειροπόλα, καὶ σ' ἐ-
 κύτταξα...

᾿Ω! πόσο τότε ἤμουν τρελλὸς γιὰ σένα...

Καὶ πόσο τώρα πού τὸ σκέπτομαι στενάζω...

* * *

᾿Ω εὐλογημένα χρόνια τότε... παρελθόν, ζωὴ, χαμένη
 ἀγάπη... Χορεύοντας, γελώντας ἐζοῦσα...

Χαρὰ, τρελλὴ χαρὰ πῶς πέταξες ἀπὸ κοντά μου!

᾿Ω! ναί! θυμᾶμαι! πόσο τὸ θυμᾶμαι.

Ἦσουν ἐσύ, μόνο ἐσύ... Ἐσύ ἦσουν, κόρη ὠραία, τὸ
 παιγνίδι... Ἐσύ καὶ ἡ χαρὰ... Καὶ ἡ εὐτυχία μου ἐσύ...

* * *

Καὶ τώρα ψάχνω, καὶ ζητῶ καὶ τρέχω καὶ θέλω νὰ τὸ
 μάθω καὶ νὰ τὸ ξέρω...

Τί ἦταν κείνο πού μᾶς ἔκαιγε τοὺς δυὸ μας...

— Ἡ μυστικὴ ἐκείνη κι' ἀνεξήγητη αἰτία.

Καὶ σὺ γιατί — ὦ! νᾶξερα γιατί!

Γιατί μακρὰ μου πέταξες πουλί μου...

Κι' ἀφήνοντάς με ἐδῶ μονάχο...

Σκληρὰ μου τσάκισες τὸ ὠραῖο αὐτὸ παιγνίδι...

Τὴν εὐτυχία πῆρες καὶ τὴν ἔφερες μαζύ σου.

Καὶ τὴν χαρὰ...

Καὶ τὴν ζωὴ ἐπῆρες τώρα ἀπὸ κοντά μου...

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τοῦ Μπύργκερ

Μιὰ ἀνάμνησις εἶνε τώρα...

᾿Ἦταν ἕνας καιρὸς, κάποια ἐποχή...
 Τριαντάφυλλα, ὄλο ρόδα ὁ κῆπος ὀ-
 λος...

Καὶ σὺ κοντά μου ἐσύ.

Κι' ἐγὼ κοντά σου ἐγώ...

Μέσα στὴν τόση ἀνάμνησι ἀπομένει...

Μέσα στὰ τόσα χρόνια πού κύλησαν...

Τὰ μάτια σου — δυὸ μάτια μόνον μέ-
 νουν...

Καὶ ἡ πρώτη ἐκείνη λέξις πού τὸ στό-
 μα σου κρυφὰ ψιθύρισε τὸ βράδυ ἐκεῖ-
 νο... Καὶ τίποτ' ἄλλο — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ

νοῦ μου πού ἄθελα γυρίζει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

ὁ ἄλλος ἔχει νὰ λάβη.

— Τελείωσε, εἶπε τὸ παιδί. Ἡ διαφορὰ τους ἦταν τὸ μῆ-
 σος. Ἀφοῦ μπῆκε ἡ ἀγάπη ἀνάμεσά τους, τὸ μῆσος ἔφυγε
 καὶ τὸ δίκαιο ἔρχεται μόνο του.

Καὶ πραγματικῶς, ἐκεῖνος πού βαστοῦσε τὰ μισὰ χρή-
 ματα, τᾶβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του καὶ τᾶδωσε στὸν ἄλλο,
 πού τὰ ζητοῦσε, λέγοντας:

— Πᾶρ'τα, ἀδερφέ!

Κι' ἐκεῖνος πού τὰ ζητοῦσε τοῦ ἀπελογήθηκε:

— Ὅχι, ἀδερφέ, ὄλα! Βάστα τὰ βρετικά σου. Κράτα ὅ-
 σα θέλεις, κράτα τα κι' ὄλα...

— Ὅχι! ὄχι, εἶνε δικό σου βιό, εἶπε κείνος πού τὰ εἶχε
 βρῆ. Μακρὰ ἀπὸ μένα τὸ ἄδικο!

— Πᾶρ'τα, ὦρὲ, τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ σοῦ τὰ δί-
 νει ὁ ἄνθρωπος.

Τὰ πῆρε τότε ἐκεῖνος καὶ τὰ ἔβαλε στὴ σακκούλα, κι' ἀ-
 φοῦ τὴν ἔβαλε στὸν κόρφο του, ξαναγκαλιάστηκε καὶ ξα-
 ναφιλήθηκε μὲ τὸν ἀντίθετό του.

— Εἶγε, Σπῦρο! φώναξαν οἱ ἄλλοι. Εἶσαι ἀληθινὸ παιδί
 τοῦ κύρ Χρήστου!

Καὶ πῆγαν ὅλοι καὶ τὸ φίλησαν τὸ παιδί καὶ τοῦ εὐχί-
 θηκαν νὰ προκόψη.

Ὁ καρβανάρης ὁ Ρόβας, πού κοροΐδευε πρῶτα τὸν μι-
 κρὸ κριτῆ, πῆγε καὶ τὸν ἀγκάλιασε κι' αὐτὸς καὶ τὸν φί-
 λησε, λέγοντάς του:

— Παιδί μου, νὰ μὲ χωρέ'ης. Ἐγὼ εἶμαι μεγάλος στὰ
 χρόνια καὶ σὺ μεγάλος στὸ νοῦ. Μιὰ μέρα θὰ γίνης ἀφέντης.

Καὶ πραγματικῶς ἔζησε καὶ πρόκοψε, κι' ὄλοι οἱ συντα-
 ξιδιώτες του ἔγιναν ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὑπηρέτες του.

